

SCHAPEN REDDEN

Wie op Texel woont, weet, behoort te weten, dat er actie nodig is, en wel onmiddellijk, als je ergens in een wei een schaap op z'n rug ziet liggen, vier poten in de lucht. Ik weet waarachtig niet meer wie me daar als eerste over heeft onderhouden, maar het is bij mij zo goed als instinct geworden.

Zo reed ik een paar weken geleden, op weg naar huis, langs een nogal modderige wei en stond ongeveer acuut op de rem - eigenlijk zonder nog even in de spiegel te kijken of dat nou wel zo handig was. Ofwel, hoe instinct ook noodlottig kan worden. Maar nee, de roeping tot redden werd niet wreed verstoord door verkeer achter mij. Wel door mezelf. Want eenmaal uitgestapt wist ik het zeker: te laat, dit schaap is er al geweest. En dat kwam niet door de gedachte aan modder in combinatie met de schoenen die ik aan had. Nee, ik ken mezelf: ik ruik de dood op afstand. Bovendien, niet alleen lag hij gewenteld, z'n kop stond ook wel erg vreemd gedraaid. Aarzelend dus. Maar voor schapen ga ik ver, treed desnoods op als lijkschouwer. Dus over het hek, spitsroeden lopen tussen graspollen en water, de modder voelen opkruipen door het gat in m'n zool – voor het oog zulke keurig nette schoenen – en kriskras op weg naar het schaap, belangstellend gadeslagen door de alerte kudde: met mensen weet je het maar nooit.

Ik had gelijk: het schaap hield zich niet alleen dood, het was ook dood, volstrekt bewegingloos, constateerde ik droef, op een paar meter afstand. Toch nog even doorbaggeren, het gaat om de aanraking, om de handpalm tegen de neus, bedacht op ook maar het lichtste ademtochtje. Bijna bij het schaap zag ik ineens de linkerachterpoot trillen. Een minieme beweging, die ook weer onmiddellijk voorbij was. Ik stond stokstijf: leven, zat er toch nog leven in dat beest, had ik me nou zo vergist? De laatste meter vloog ik. Om tegen het schaap aan uit te glijden. Dat z'n kop tot normale stand verdraaide. Hij leefde, dat stomme beest leefde nog! Bemodderd en al stond ik al te graaien diep in de wol voor houvast, door de knieën, altijd haptonomisch verantwoord natuurlijk, en hupsakee, hijsen maar. Nog eens wat anders dan een dood paard tillen. In een mum van tijd stond het beest stevig op de poten, zo stevig dat ik hem direct kon laten gaan. Dat ik me nou zo op z'n dood-zijn verkeken had. Deze hier had beslist nog niet zo lang gelegen, zag er kwiek uit en begon ook direct uit zichzelf te lopen, zeker toen ik hem achterna ging. Want ja, de reddingsactie is pas voltooid als er gepoept en gepiest wordt. Voordat ik daartoe de nodige aanmoedigende kreten op hem af kon vuren, werd ik al op m'n wenken bediend. En met dat het schaap zich zo'n beetje kromde om te lozen, brak de zon door.

Ik zag een stroom goud, transparant licht rechtstandig de aarde bereiken. En dat was goed.

En ik zag een lawine keutels als kleine appeltjes van Newton de weg van de zwaartekracht gaan, hun duister kreeg glans van wit licht. En dat was goed, heel goed.

Dat een mens zo gelukkig kan zijn met wat het lichaam verlaat.

Ik voelde helemaal mee met Jan Wolkers die de schoonheid van vlaaien en keutels zag en ze verwerkte tot kunst.

Het schaap, tot nieuw leven opgestaan, draaide z'n kop naar me om. Om de afstand tussen ons te schatten, te zien hoe ik er als een gelukkige zoutpilaar bij stond, om op z'n schaaps me te bedanken? Draaide de kop weer om, liep weg, begon te grazen.

Helemaal tevreden met mezelf en met de wereld, draaide ik me om, baggerde terug naar de auto, vervolgde de rit op sokken. Waar geen gat in zat.

Krista Mirjam Dijkerman
16 maart 2012